

El Violinista

Hi havia una vegada un avi d'uns 73 anys, de pocs cabells blanquinosos, barbeta d'uns 20 dies, ulleres una mica velletes i ulls blaus com el color del cel que havia estat famós per ser el millor violinista de Cabrera de Mar.

Vivia al costat de l'ajuntament en un pis d'una comunitat. Era pobre, es guanyava la vida recaptant diners tocant el violí a la plaça principal de Cabrera de Mar. Era conegut per tot el poble per la seva melodia que feia somriure, enfadar, plorar, somiar... Sempre que tocava el violí, un xicot d'uns 8 anys; cabells castanys i ulls negres, venia i s'asseia a primera fila admirant la música que tocava el violinista. El músic i ell eren molt amics.

Un dia qualsevol, quan tornava a casa de tocar el violí, va caure de morros al terra i el seu violí es va trencar. Ell es va ficar tant trist que es tancà a casa seva i no va sortir. No es podia comprar cap violí perquè no tenia suficients diners. Va passar molt de temps tancat a casa seva i la gent començava a preguntar-se on estava. El nen va adonar-se que al violinista se li havia trencat el violí i va organitzar una recaptació de diners amb tot el poble per comprar-li un nou violí.

Al cap d'uns dies el nen va anar a casa del músic, l'agafa de la mà i junts baixaren al carrer. El carrer estava ple. Un munt de gent aplaudint enmig de la plaça.

El violinista quan va veure tota aquella gent plorà d'alegria i passà per enmig de la gent i van anar a la plaça. La gent va ocupar tota la plaça i junts li van donar el nou violí. Ell va començar a tocar cançons enmig de tots com cada dia i així ho va fer per sempre.